

Dævvrens blings

... I byens mylder var en rimelig sikret mot å treffe på han, selv om han skulle ha et sideblikk som sveipet gater både på langs og i bredden, som kunne se i vinkel rundt hjørner på inntil femti meters hold og se den sida av et hustak som vendte bort fra han.

Dette var mulig på grunn av Dævvrens spesielle form for skjeløydhhet. Han blingset. Han blingset, samstundes, med det ene øyet i øst og det andre i vest, når en kunne ha han mistenkt for å nistirre i sør og nord, samstundes, mens han egentlig hadde under oppsikt den fjott som trodde seg usett bak Dævvrens rygg, og benyttet anledningen til enten å spille Sökke et puss eller trekke på smilebandet av han.

Det skulle komme til å koste fjotten dyrt!

For Dævvern von Sökke var antakelig en av de få skapninger, av menneskeart, som hadde øyne i nakken. Og han tok ikke nødvendigvis fjotter på sparket, på fersk gjerning. Han kunne kunsten å holde an. Han lot fjotter holde det gående, "bak" sin rygg. Der, altså bak *deres* rygg, samlet han data om dem, inntil han fant stunda inne til, uventet for dem, å avsløre dem, slå til, ta drepen på dem, en gang for alle stemme dem i utrygghet når de var i hans nærhet eller når han var *ventet*, som til landsbyen sommers tid.

Dævvrens blings var utvilsomt i slekt både med Annie Okers ekkoøyne og Lottes bissevov. Ja, blingsen til Dævvern var langt mer avansert. Den arbeidet i mye hurtigere tempo og i alle mulige vinkler. Mens Lotte tross alt måtte være til stede bak Jentesteinen for å undersøke kroppens sprekkdannelse sett nedenfra, trengte Dævvern von Sökke bare å være i nærheten, gjerne på steinens forside. For Sökke fantes så å si bare forsider. Var Dævvern i strøket, representerte Skjulesteinet en falsk trygghet. Skjulesteinen var for han som keiserens nye klær. Han rundet bare steinen med blingsen, og samlet fakta der han gikk og stod, summerte opp og avgav rapport til Robbo (som var hans forkortelse for Robert Olsen):

- *Dævvern, Robbo, hør her!* Og mens han rapporterte høylytt, lik en ildsprutende drage, i Robbos øre, klødde han seg, fraværende liksom, i bukseskrittet. Han kunne kunsten å holde hodet stabilt på et punkt i luften, for eksempel med nebbet innrettet på Robbos venstre øre, mens de lange skankene travet rundt:

- *Dævvern, Robbo! Hva? Høøøøøøøø!*

Von Sökke kunne være tung på labben ...

(Utdrag fra Edmund Edvardsen: *Boston*, oppvekstroman fra nordnorsk kystmiljø i 1950-årene)